

féle rejt-
nagy-szü-
ly Jenő.
yt kidol-
ál össze,
a bötük-
is össze-
„A „Kis
fejto nem
n, nincs
ldésének.
ó nincs,
aban.

vér Mi-

e szen-

hez jut
örténet,
rte kis
gy má-
ni, vál-
ban a
rdekes,
élések,
n már
obrészt
s rova-
k, vala-
etek is.
öntésre
nemes
közt
ra. Az
o rejt-
omban

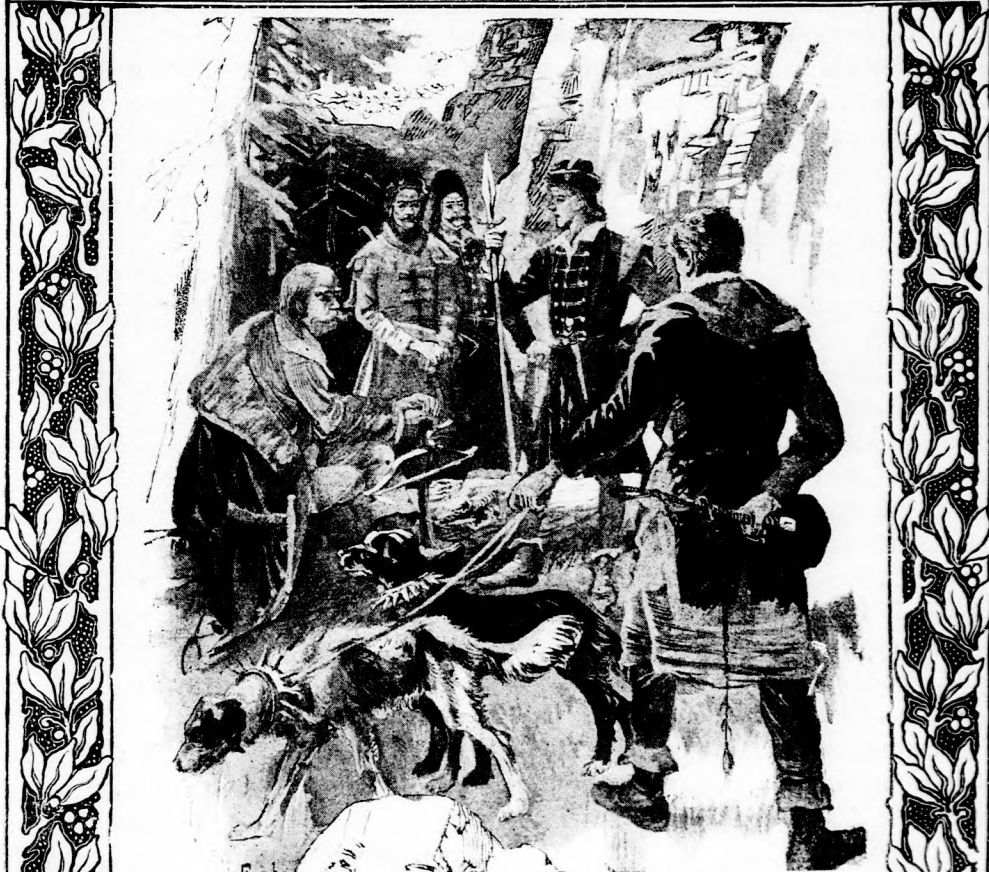
frt

”
”

postai
atalá-
3. z.

ala.

KIS HÍR

MÁTYÁS OTT ÁLLT . . . (Lásd a 186. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIII. köt. 12. szám. Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. szeptember 19-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A BÜVÖS AJÁNDÉKOK.

vagy

Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet, számos képpel. —

(Folytatás.)

IX. FEJEZET.

A csodálatos barlang.

 ILYAN széles jó kedve kerekedett Ibolyának, hogy alig birt magával. Ugrált, tánczolt és százszor is megcsókolta Gyöngyikét, aki el nem tudta képzelni, micsoda roppant okos dolgot mondott ő, hogy Ibolya annyira megörült neki.

— Kedves testvérem, monda végre, nagyon szeretem, hogy olyan jó kedved van; de nem mondanád meg nekem is az okát?

— Hogy ne, édes testvérem! Azért van olyan jó kedvem, mert rá vezettél a nyomra. Tudod-e, ki az a nagyon-nagyon öreg tündér testvérünk, aki segíteni tud rajtunk? Senki más, mint a Tapasztalás tündére. És te kimondtad e szót, e nevet.

— Igaz! Igaz! Mikor még otthon voltunk tündér hazánkban, néha emlegették, hogy a vénséges vén Tapasztalás itt él az emberek földjén.

— És épp az ő tudományára van szükségünk, mert a bajaink abból származtak, hogy, hajh!... oktalan módon, tapasztalatlan fővel fogtunk a dolgainkhoz. Most tehát szaporán utra kelünk, hogy fölkeressük a vén Tapasztalás tündér-testvérünket.

— De hol találjuk?

— Nem tudom . . . Valahol . . . Addig járunk, míg valahol rátalálunk a barlangjára.

— Ó, nézd! . . . A kék madár! Amott röpköd, talán utat mutat. Gyorsan, induljunk utána.

Megrázkódtak és mint két madárka lebbentek föl magasra és gyorsan röptek a kék madár után. Sokáig röptek és már messzire jutottak. Végre egy sötét nagy erdőhöz értek. Balra napfénytől mosolygó virágos mező terült el, melyet már csak látni is gyönyörűség volt. De a kék madárka nem a szép mező felé röpült, hanem egyenesen be a sötét, ijesztő rengetegbe.

Gyöngyike habozás nélkül követte, de Ibolya lepihent egy bokorra és vágyódva nézett a virágos mezőre.

— Jöjj gyorsan! szólt Gyöngyike.

Ibolya habozott. Hát ha a szép mezőn át is eljuthatnak ezéljokhoz?

— Igazad van, hogy nem hallgatsz a társadra, hanem itt maradsz. Szébb itt, mint az erdőben.

Ezt egy szarka mondta, de Ibolya össze rezzent.

— Nem szeretem ezt a madarat.

És gyorsan az erdőbe röpült.

— Gyöngyikém, édes testvérem, várj! Megyek én is.

De Gyöngyike már messze lehetett, mert nem felelt. Ibolya megfeszítette minden erejét, hogy utól érje, de nem juthatott a sűrű erdőben gyorsan előre. Egyre sötétebb is lett, mind-untalan bele ütközött egy-egy fába; Gyöngyikét és a kék madárkát pedig nem látta sehol. Most már ugyancsak aggódott és kimerülten ereszkedett le a földre.

— Ohó, mi ez már no? Talán bizony az én hátamon akarsz aludni? szólalt meg valaki alatta és meg is mozdult.

— Bocsnat! felelé Ibolya. Nem láttam a sötétben. Most sem tudom, kihez van szerencsém . . .

— No, te ugyan gyámoltalan jószág vagy. Hiszen már a hangomról is rám ismerhettél volna, hogy bagoly vagyok. Egy furfangos egérre lesek, aki itt bujt el.

— Valóban, én még nem sokat tudok . . .

— Akkor hát mit kószálsz ebben a sűrű rengetegben?

— Egy nagy barlangot keresek . . . ha talán tudná bagoly ur, merre van . . .

— Nem járok barlangokba. A denevértől kell kérdezned, az minden barlangot ismer.

— Hol találom a denevért?

— Azt biz' én nem tudom. Csak este szokott kimozdulni. Ejnye no! . . . az az ármányos egér csakugyan elmenekült.

És a bagoly se szólt, se beszélt tovább, hanem elröpült.

— Ó, ó! sopánkodott Ibolya. A kék madarat sem látom, Gyöngyikét sem látom . . . legalább már azt tudnám, hol találok rá arra a denevérré, aki elvezet a barlangba!

— Ne sirj no! szólalt meg egy öreg pók. Megmondom én, hogy találhatsz rá.

— Nagyon szépen megköszönöm.

— Jól van, jól! Hát csak röpülj erre egyenest, amíg eljutsz az unoka-testvérem hálójához, ott fordulj jobbra és megint röpülj tovább egészen a nagybátyám hálójáig; akkor aztán kanyarodj balra és eljutsz a nagynéném hálójához. A nagynéném majd megmondja, hol találod a denevért, merre röpült a kék madár és hol van a barlang. No, szerencsés utat . . . amott egy kövér legyet látok, azt meg kell kaparitanom.

— Nagyon szépen köszönöm . . . csak hogy kissé bonyodalmas a dolog . . .

— Nem érek rá tovább, meg kell kapa-

ritanom azt a legyet, szólt a pók és odább szaladt.

Ibolya nagyot sóhajtott.

— Megint csak oktalanságot követtem el, hogy elmaradtam a kék madártól és Gyöngyikétől. No, most már csak rajta, tegyük jóvá. Azt megtehetem, hogy egyenesen röpülök.

Megindult. Az erdő most már nem látszott olyan sötétnek s Ibolya gyorsan röpülhetett. Iparkodott is, annyira, hogy majd bele röpült egy nagy póknak a hálójába. De a pók nem haragudott meg, inkább jó-akarólag szólt:

— Fordulj jobbra és repülj gyorsabban, különben elkéssel.

— Ahá, az bizonyosan az unoka-testvére annak az első pók barátomnak, gondolá Ibolya.

Sebesen röpült jobbra és csakugyan egy másik pók hálójához ért. A pók nem is várta, hogy kérdezősködjék, hanem így szólt:

— Tovább, balra, szaporán! Nincs vesztegetni való időd, a nap nem sokára lenyugszik s a denevér előbuvik.

Ibolya jóformán meg sem állapodott, hanem balra kanyarodva odább röpült.

— Ez a nagybácsi volt . . . eddig szerencsésen röpülök . . . csak eltaláljak a nagynénihez is.

Eltalált oda is. Egy vastag vén fa odvas oldalába volt a háló szőve s a közepén ott üldögélt a kövér pók néni. Ibolya majd hogy bele nem röpült és szét nem tépte a hálót.

— No, no! Vigyázz, ha sietsz is, szólalt meg a pók. Azt különben jól teszed, hogy sietsz, mert a denevér már elő került. Látod azt a szikla-hasadékot? Épp most röpült oda megpihenni. Ha sietsz, még ott találsz.

Sietett is Ibolya és csakugyan ott találta a denevért. Ez sem várta meg, hogy elmondja, mi járatban van, hanem így szólt:

— Ideje, hogy megjöttél, sokáig már nem vártalak volna. Megígértem ugyan a kék madárnak, hogy elvezetlek a Tapasztalás tündér-barlangjába, de már-már azt hittem, nem is jösz.

— Ó, hát a kék madár? . . .

— Ne beszéljünk sokat. A kék már hazament, Gyöngyike már benn van a barlangban. Ha sokat fecsegsz, elkéssel. Jöjj!

. . . CSUPA MACSKA, TÖMÉRDEK MACSKA.
(Lásd a 182. lapon.)

Egy nagy barlang torkához vezette.

— Ide menj be. De itt jobb lesz, ha gyalog jársz, mert röpülve bele ütödöl a lecsüngő sziklákba. Egyéb iránt a többi már a te dolgod.

A barlangban teljes sötétség uralkodott. Ibolya leereszkedett a földre és újra az anyóka alakját véve föl, lassan tapogatózott előre. Szeme lassanként hozzá szokott a sötétséghez és egyszerre csak Gyöngyikét látta

maga mellett. Szállni akart, de Gyöngyike befogta a száját és a barlang falára mutatott.

A fal hirtelen megvilágosodott és gyorsan egymás után különböző képek tüntek

föl rajta. Semmi szó sem hangzott, de Ibolya és Gyöngyike mégis teljesen megértették. A képek sorra feltüntették mind azt, amit ők ketten eddig míveltek, attól fogva, hogy otthon tündér honukban fölláztak

LÉGI TÁNCZOT JÁRTAK VELE. (Lásd a 182. lapon.)

királynőjük ellen és bölcsőbbek akartak lenni nálánál. Mikor most mint nézők látták, milyen oktalanul fogtak mindenhez, nagyon röstelkedtek s nagy bánattal és szomorúsággal néztek egymásra.

Ibolya súgva mondta Gyöngyikének:
— Ó, mily nagyot vétettünk jó és bölcs királynőnk ellen! Hetykén vállalkoztunk olyanra, amit megtenni nem tudtunk és ami itt az emberek közt már nem szükséges.

— Igen, és most már haza sem térhetünk, hogy bűnbánólag bocsánatot kérjünk. Pedig belátom, ezt köllene tennünk. Csak vissza tudnám szerezni a bűvös ajándékokat, melyektől valami titkos ellenség megfosztott.

— Azt volna jó tudnunk, ki az ellenség, hogy óvakodjunk tőle. Talán azt is meglátjuk itt.

Alig hogy ezt mondta, új kép tűnt föl a falon, még pedig ugyan furcsa kép: itt is macska, ott is macska, csupa macska, tömérdek macska (Lásd a képet a 180. lapon), és mind valami gonosz mesterkedésben.

Ez a kép is eltűnt és ekkor egy nagy komoly hang hallatszott:

— Nyugtalan és elbizakodott tündérek, gondolkozatok azon, amit láttatok. Az ellenségeteket is láttatok. Ha vissza akartok térni boldog tündér-hazátokba, akkor a multakon okulva tegyétek jóvá, amit elhibáztatok. Elmehtek!

Ibolya és gyöngyike tapogatózva kijutottak a barlangból. Kívül már leszállt az éj, de a hold gyönyörűen világított.

Szótlanul, elgondolkozva haladtak egymás mellett s hamar kiértek az erdő szélére. Ott leültek és sokáig gondolkoztak. Végre megszólalt Ibolya:

— Igen, most már minden hibánkat tisztán látom. És az utolsó kép megmondta azt is, ki az ellenségünk.

— Én is gyanítom. A gonosz Mirigy, tudod, macska képében bujtatott föl . . . ó, minek is hallgattunk rá? . . . és most aztán ő tör itt ellenünk, hogy megrontson, többé vissza ne kerülhessünk Tündérhonba és így két tündért megsemmisítsen. Te is így gondolod?

— Éppen így. De az nem elég, hogy gondoljuk. Ezen túl már okosabban köll eljárunk. Én nem láttam Mirigyet itt közelünkben. Hogyan győződjünk meg róla, hogy csakugyan ő tör itt ellenünk? Nappal bujkál, éjjel pedig mi aluszunk.

— Bár csak a kedves holdbeli emberrel beszélhetnénk, aki éjjel mindent lát!

Ekkor a magasból megszólalt egy nyájas hang:

— Mindig szolgálatokra állok, kedves tündérék!

— Lám, ni! Itt lebeg a kedves holdbeli ember, ami régi jó barátunk. Jöjjön, jöjjön ide!

— Sajnálom, kedves tündérek, de azt nem tehetem. Én a holdbeli ember vagyok s a földre lépnem nem szabad, mert akkor földi emberré lennék. Csak a holdsugáron tánczolhatok. Tessék ide föllebbenni, libegve is cseveghetünk. És egy kis táncz jól is esik.

Ibolya és Gyöngyike föllebbentek hozzá és légi tánczot jártak vele (Lásd a képet a 181. lapon.) De a dolgukról sem feledkeztek meg. A nyájas holdbeli ember pedig így szólt:

— Okosabbat nem tehetek, mint hogy hozzám folyamodtok. Persze hogy Mirigy settenkedik folyvást itt körül, minden éjjel látom. Skár-örvendve emlegeti tolvaj szarka barátjának, hogy két tündért csuffá tett, rabjaivá fogja őket ejteni.

— Ezt jó tudni! szólt Ibolya. Köszönjük, kedves jó barátunk, a tánczot is, meg a hirt is.

Ezzel lebocsátkoztak a földre.

— Ó, ó! A kalapom és a botom leesett a földre, a nélkül pedig én sem térhetek haza, szólt a nyájas holdbeli ember szepgeve.

— Jaj, dehogy engedjük, hogy ilyen baj érjen! felelé Gyöngyike; s fölkapva a botot és kalapot, még egyszer föllebbent és átadta a jó barátoknak.

A holdbeli ember vigan köszönve kapaszkodott egy fényes sugáron vissza föl a holdba; Ibolya és Gyöngyike pedig szintén utra keltek.

— Vissza térünk a faluba, szólt Ibolya. Ujra dologhoz látunk, de most már más-kép fogunk hozzá. És Mirigy még ne ujjongjon!

(Folytatása következik.)

A GYERMEK MÁTYÁS MEDVE-VADASZATON.

— Irta Margit mama. —

AZT már tudjátok gyerekek, ki volt Mátyás király? Eleget olvastatok az ő vitéz és bölcs tetteiről. Ma elmondom nektek az ő első medve-vadászatának történetét.

Kis gyerek volt még akkor Mátyás király, ugy kilenc-tíz év körül; de hatalmasan kifejlődve már testben s lélekben; erős, izmos, mozdulataiban ügyes. Szemből értelem sugárzott, homlokáról fenség. Első pillanatra megláthatta rajta mindenki, hogy ez nem közönséges gyermek, hanem nagyra termett, láng-elméjű ifju, ki fényes jövőnek megy elébe. *Kapisztrán* János, a hős ferenczrendi szerzetes, *Hunyadi* Jánosnak hű barátja és fegyveres-társa, minden alkalommal kitüntette a kis Mátyást és ezt így okolta meg:

— Királyi lelke van e gyermeknek. Bátor, igazságos, buzgó és büszkébb, sem-

hogy egy hazug szót ejtene is ki a száján. Meglássátok, még sokra viszi ez életben. Megérdemelné a királyi koronát is.

A kitüntetés, a dicséret azonban nem kapta el a kis Mátyást. Serényen tanult és iparkodott szüleinek kedvében járni. Tanítója *Sanóczky* Gergely és oktatója *Vitéz* János, később nagyváradi püspök, mindég teljesen megelégedhettek szorgalmával, mely egy pillanatra sem lankadt el. Pedig sokat kellett tanulnia. Nem csak magyarul, de latinul is tökéletesen tudott írni és olvasni, azon felül mindenféle tudományokat folytatott, melyeket már kis korában kedvelt meg.

Egy középkori nemes gyermeknek azonban már korán el köllött sajátítania a fegyver-forgatást is. Mátyás ebben is nagyon ügyes volt. Vivott, vetette a nehéz lándzsát, buzogányt és nyilával röptében lelőtte a fecskét. Nem fogtok tehát csodálkozni azon, hogy amit most egy kis gyermeknek nem engednek meg, az ő számára nem volt tilos: és ez a *vadászat*.

Különösen ha nagybátyja, *Szilágyi* Mihály jött Vajda-Hunyad-várra: akkor élvezhette leginkább a vadászatnak test- és lélek-edző mulatságát.

Mihály bácsi kissé zord, szigoru ember volt ugyan, de kis öcsseivel szívesen elmulatott és szerette, ha elkisérték vadászatain.

Egy ízben megint meglátogatta testvérhugát, *Szilágyi* Erzsébetet Vajda-Hunyadon. Sógora *Hunyadi* János éppen Temesvárott időzött *László* fiával.

A kerülők bejelentették, hogy a környéken medvék tanyáznak és már sok kárt tettek a nyájokban.

Szilágyi Mihály rögtön elhatározta, hogy vadászat lesz ellenük.

A kis Mátyás ezt meghallva, könyörgött bácsijának, hogy őt is vigye magával. Eddig még nem vett részt medve vadászaton.

De *Szilágyi* Erzsébet aggódott, hogy Mátyásnak baja eshetnék az ilyen veszedelmes vállalkozásban.

— Ne félstél, édes hugom! nyugtatta meg őt bátyja. Ha én is ott vagyok, nem görbül meg akkor a haja-szála sem!

A kis Mátyás ugrált, tánczolt örömben, hogy bácsijával mehet ő is.

— Elviszlek, szólt most Szilágyi szigorúan; de csak úgy, ha utolsó pontig enge-

delmeskedel fontos rendeletemnek és ha korán kelsz föl.

— Fölkelek, fölkelek! kiáltott jókedvűen Mátyás. És csakugyan: még alig pitymallott, már talpon volt. Hideg vízben megfürödve, gyorsan fölöltözött, és sietett bácsijához. Ez már teljesen fölkészült és ugyancsak

HINTÁZÁS. I.

*Kellemes a hinta, amint alá s fel leng,
S szüntelen lebegünk, hol alant, hol meg fent.*

nagyot nézett, hogy Mátyás a szavának állott.

— Már látom, lesz belőled valami! mondá. Erős akaratod van. Most pedig induljunk!

Még sötét volt, mikor fölkerelkedtek több szekéren, sok szolgálival, mint ez már akkor szokásban volt. Más vadászatra lóháton mentek, de a hegyekben nem vehették lovaiknak hasznát.

Megérkeztek. Egy fenn-sík sziklás lejtőjén kellett gyalog egy magas hegy-tetőre felkuszniok. A kerülő ajánlotta ezt, válaszul Szilágyi Mihály kérdésére, hogy hol van a maczkó?

— Ott van, kérem alásan! szólt, egy magasabb csucsra mutatva. Látták a pakulárok, hogy oda ment tegnap egy.

— Jól van Juon! Most vezess oda minket, parancsolá Szilágyi.

Mind elindultak, de a kerülő megállt, Mátyásra mutatva.

— A kis urfi is velünk jön? kérdé hitetlenül.

— Velünk jön, felelé Szilágyi.

A kerülő csóválta a fejét.

— Sok lesz ez a fáradság az urfi-
nak, véle.

— Majd meglátod, hogy nem lesz!
kiáltá vigan Mátyás.

— Meg a medve sem megy éppen oda,
ahová az ember gondolja, folytatta beszéd-
jét a kerülő.

— Arra ne legyen gondod! szólt rá

HINTÁZÁS. II.

*Jaj, de a jóból is megárt a sok végre:
Szédülés, lebukás és sirás a vége!*

büszkén Szilágyi. Nem szerette, ha alá-
rendeltjei okoskodnak.

A kerülő elhallgatott, de magában azt
gondolta, hogy mégis csak vakmerő dolog
ez. De hát ilyen nagy ur csak tudhatja
mit csinál.

Keserves kapaszkodás után végre föl-
jutottak a sziklás csucsra, mely fölé még

magasabb csucs tornyosodott. A keskeny
fennsík teknő-formában mélyedt be a csucs
tetején.

Az alján üde forrás-viz csobogott, mely
csak nem régiben szabadult fel a jég
kemény pánczéla alól. A szélén apró hó-
virágok próbálkoztak meg azzal, nem fagy-
nak-é meg a kora tavasz dermesztő szelétől?

Hátul a magas hegyek még vastag hóval voltak borítva, míg ha a kis fenn-sík szélére léptek, a távol ködén Vajda-Hunyad tornyai csillámlottak köröszűl.

De vadászaink nem nagyon értek rá a vidék szépségében gyönyörködni. Mind töröltették homlokokról a verejtéket, melyet a keserves kapaszkodás csalt oda. Sikos és meredek volt a lejtő. Szilágyi ugyancsak nagyot fűtt, mikor feljutva a fenn-sikra, leült egy kidölt fa törzsére.

— Hol vagy Mátyás? kérdé körül nézve. Mátyás ott állt. Az erőlködés biborpirosra festette arczát; (Lásd a képet a czimlapon.) de azért vigan felelt:

— Itt vagyok bácsikám! Elfáradtam, de azért még fölveszem a harcztot egy medvével.

— No persze! szólt Szilágyi nevetve. Te itt maradsz e bokrok mögött, mi pedig a forrás felé huzódunk. Juon fog rád vigyázni.

Mátyás jobb szerette volna, ha bácsi-jával maradhat, de azért engedelmeskedett.

— Ismerem a medve szokását, szólt Szilágyi. Szereti a friss jó vizet, bizonyosan ide jár maczkó pajtás szomját oltogatni.

Ezt csakugyan helyesen következtette, mert e pillanatban morgást lehelett hallani, és egy hatalmas medve tünt fel a bokrok között, amint a négy lábán lomhán lépetgetett, egyenest a forrás-víz felé.

Morgott, dörmögött a maczkó, tudja Ég miért? Talán hogy jobban teljék az idő, vagy hogy az idők forgásával elégedetlenkedett, hogy most már nem a medvéké az erdő Magyarországon? . . . És olyan furcsa volt a morgása, olyan esetlen a járása, busa feje oly nevetséges, hogy Mátyás elnevette magát.

Jó kedve nem tartott sokáig.

Szilágyi Mihály célba vette a medvét, de hogy, hogy nem: elesuszt az avaron, melyet a forrás-vize sikossá öntözött, és elesett, éppen bele a forrás-vizbe.

Szörnyű pillanatt volt.

A medve meglátva támadóját, a hátulsó lábaira állott és úgy készült rávetni magát az öreg vitézre.

Az emberek megdermedve az ijedtségtől, nem ugrottak rögtön oda urok segítségére.

De Mátyás, mint mindig, most sem vesztette el lélek-jelenetét.

Három gyors szökéssel a medvénél termett és a kezében levő fejszét teljes erejéből a medve nyak-szírtjébe vágta.

A medve iszonyuan elbődült és most Mátyás ellen fordult.

Ekkorra azonban már Juon is oda ugrott és megadta a fene-vadnak a kegyelem-dőfést. Ott rogyott össze a roppant állat, Mátyás lábainál.

Mindnyájan megenyhülve lélegzettek mikor látták, hogy a maczkónak vége van.

Mátyás élete is hajszálon függött, de az Isten nem engedte, hogy medve tegye semmivé a dicső és fényes jövőt, mely rá nézett.

Szilágyi Mihály restelte hogy elesett és hogy Mátyást ilyen veszedelembé hozta. De sokkal nemesebb lélek volt, sem hogy azért ne érezte volna, mivel tartozik Mátyásnak. Oda ment a kis fiúhoz azon csuron-vizesen ahogy a forrásból fölkelt és kezét nyújtá neki.

— Ember vagy, gyerek! Isten áldjon a tettedért! szólt ünnepiesen. Köszönöm, hogy megmentetted életemet. Vissza szolgálom én ezt még neked!

Mátyás nyakába borult jó nagy-bátyjának, és aztán olyan vig kedvre gerjedt, hogy táncztot járt a medve széles hátán.

Miután étellel-itallal fölfrissítették magukat, haza felé indultak. Szilágyi Mihály megelégette az napra a medve-vadásztot.

— Mégis csak jobb lett volna, ha Mátyást otthon hagyom, gondolta magában. Kár lett volna ezért a remek gyerekért, ha a medve megsebzí. Meg a hugom is ugyancsak sirdogálna, ha fiacskáját véresen szállitanám vissza neki.

De Mátyást teljes épségben ölelhette édes anyja az ő szerető szívére, midőn késő délután haza érkeztek Hunyad-várra. Hogy meghallotta Mátyás vitéz tettét, öröm-könnyeket sirt a boldogságtól hogy *ilyen* fia van!

A medvének szépen kikészített bőrét mindég ott tartotta szobájában.

Szilágyi Mihályról pedig tudjuk, hogy megtartotta szavát, melyet a hegytetőn adott Mátyásnak. A magyar nemzet többsége lelkesedéssel választotta meg királyának Mátyást. De a nagy urak nem egyeztek meg egykönnyen az ő személyében. Szilágyi buzgólkodása következtében ők is jobb belátásra jutottak.

A FECSKÉK.

— Természetrajzi csevegés, Tamás bácsitól. —

— MAMA! Mama! Amott tűz van a szobában! Jaj, kigyulad a ház! Elpusztul a fészkiünk!

Igy csipogott három fiatal fecske, izgatottan röpködve a fészkek közelében, mikor a fecske-mama haza felé lebbent.

— No no, hol a tűz? kérdé. Jól látátok?

Maga is utána nézett és rövid idő múlva egészen nyugodtan tért vissza.

— Oktondiak vagytok. Persze hogy van tűz ott a szobában, de csak a kandallóban; azt próbálják ki télire az emberek, akik ott laknak.

— Minek az nekik? kérdé Pipike, a legnagyobb fecskefi.

— Azzal szereznek maguknak meleget, mikor beáll a hideg idő.

— Bizony már a múlt éjjel is hűvös volt, mondá Csipike. Ugy fáztam!

— Igen, hűvösödik az idő, felelé a fecske-mama. Szeptemberben vagyunk, ma-holnap ideje, hogy utra keljünk dél felé.

— De azt mondta a szomszéd fecske néni, hogy az nagyon messze van, aggódott Tipike.

— Jól mondta. Nagy és nehéz ut. Azért bajlódtam veletek annyit, hogy jól megtanuljatok röpködni. Ha majd szerencsésen túl leszünk a tengeren, megköszönitek, hogy nem engedtelek heverészni, hanem rá szorítottalak a röpködés mesterségére.

— És az a nyájas ur meg a neje, akik itt laknak a házban, szintén eljönnek délvidékre? kérdé Pipike.

— Dehogyan jönnek! Hiszen nincsen szárnyuk, nem tudnak röpködni. Hogy juthatnának el olyan messzi idegen országba? Ők szegények kénytelenek itt dideregni, mint a veréb, varju és más gyarló közönséges madár.

— De ha ezek megélhetnek itt, mért költözünk mi oly messzire?

— Mert mi meg nem tudnánk itt élni. A veréb, varju megél holmi hulladékon is, de nekünk kövér bogár kell. Az pedig már most is gyéren akad, ugy-e? Hát még később! Kevéssel az után, hogy mi elutazunk, dermedtő északi szél fujdogál, a föld megfagy, hó borítja be és minden rovar elrejtőzik vagy elpusztul. Így mi éhen halnánk. No, de erre semmi gondunk. Ott messze délen, ahova költözünk, még melegebb nyarat találunk mint az itteni volt, úgy hogy a két lábu óriások is, az emberek, alig valami kevés ruhát viselnek; légy s egyéb nekünk való csemege pedig bőségesen röpköd a levegőben.

— Jaj de jó lesz ott! örvendezett Csipike. Akkor aztán ott is maradunk végképen.

— Dehogyan maradunk! Ott is van minden évben rossz idő, hetekig tartó esőzés, melyet ki nem bírunk. Akkor szépen

vissza térünk ide, ahol akkor megint kellemes tavasz mosolyog. Az emberek itt nagyon szívesen fogadnak, mert mi hozzuk nekik a tavaszt.

— Jaj, de csak okos is a mama, mindent tud! kiáltott fel Tipike.

A fiatal fecskék ettől fogva már alig győzték várni, hogy induljanak s minden nap kérdezték a mamától, mikor kelnek már utra?

— Ne türelmetlenkedjete. Majd indulunk, mikor ideje lesz. Most még akad itt is harapni való. Aztán meg kell várunk, míg a ruhánk is alkalmas lesz a nagy utra, mert ugyancsak erős munkát fog ám a szárnyunk tolla végezni! A tolunk pedig most erősödik javában.

Az éjek azonban egyre hűvösebbek lettek s mindenféle költöző madár: vad-galamb, szalonka, gólya már utra kelt dél felé. És egy reggel a fecske-mama tudokra adta a fiataloknak, hogy most már indulnak. Uti podgyász csomagolásával nem köllött bajlódniok. Az egész készülődés abból állt, hogy elbucsuztak a fészektől és ellátogattak több szomszéd fecske-családhoz, amely szintén induló-félben volt. Megegyeztek, hogy együtt utaznak s ilyen-formán nagy társaság verődött össze.

Ugyan-azon a reggelen az a nyájas ur és a neje, meg a kis fiok kocsira ültek, mely ugyancsak meg volt rakva ládákkal és katulyákkal. A fiu fölkiáltott:

— Mama, nézd, milyen nagy sereg fecske!

— Igen, ők is elutaznak télire, felelé a nő.

— Fönn a levegőben Pipike így szólt a fecske-mamához:

— Mama, nézd! Azok a nyájas emberek szintén utaznak. Talán ők is délvidékre mennek?

— Mondtam már, hogy azt nem tehetik, nincs szárnyuk, nem juthatnak el oda, felelé a bölcs fecske-mama.

A koci elrobogott, a fecskék odább szálltak. De még nem indultak az igazi nagy utra. Letelepdedtek a vaspálya mentén a táviró drótokra, ahol már ezer meg ezer fecske atyafi volt együtt.

— Ez a gyülekező hely, magyarázta a fecske-mama a fiának. Mindég nagy csapatban utazunk.

Amint ott üldögéltek, jött a vasuti vonat s egyik koci ablakából az a nyájas ur meg a neje és a fia nézegettek ki; de a fecske-család nem vette őket észre.

Egyre több fecske gyült össze s a fiatalok már türelmetlenkedtek; de az öregek ezzel nem törődtek, hanem igenis röpiülő próbákat tartottak a fiatalokkal. Két vagy három nap mulva, egy igen csipős, hideg estén, fölhangzott a jeladás:

— Indulunk! Föl, magasra!

Az egész nagy fecske-sereg suhogva rebent föl s oly magasra emelkedett a levegőbe, hogy alig lehetett őket látni. Aztán megindultak dél felé.

Mikor másnap reggel megviradt, a fecske-sereg már messze idegen ország fölött röpiült. Itt sokkal melegebb volt mint a honnan elindultak és Csipike, aki már fáradni kezdett, sováran kérdé:

— Már megérkeztünk a délvidékre?

— Ó dehog, még csak kezdetén vagyunk az utnak, felelé a fecske-mama. Talán bizony fáradt vagy?

— Nem . . . nem igen . . .

— No, csak szedd is össze az erődöt. Vigyázzatok, el ne maradozzatok tőlem, mert ni! . . . amott is kánya leskelődik s elragadja azt, aki hátra marad.

Nem is maradt a három testvér hátra, ámbár ugyancsak gyorsan kellett röpiülni. Szerencséjükre mások is voltak, a kik elfáradtak s így az öregek jelt adtak, hogy pihenő lesz.

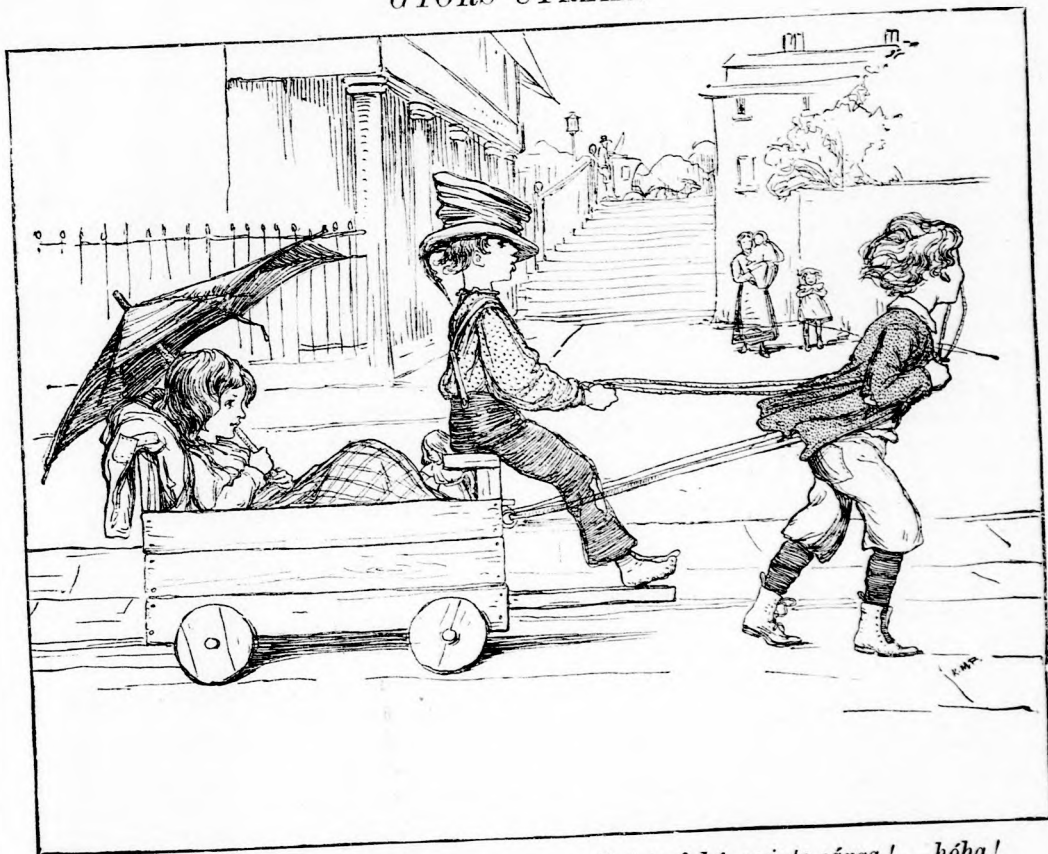
Egy városban, igen nagy háznak a tetejére ereszkedtek le. Mivel már esteledett, a legtöbben azonnal nyugalomra tértek és elaludtak. Másnap reggel enyhe napfényre ébredtek és szerte szálldogáltak, hogy eleséget keressenek. Egyszerre csak így szól Csipike:

— Mama, nézd, ennek a nagy háznak egyik ablakából az a nyájas ur és a neje meg a fia nézegetnek ki. Hát mégis csak délvidékre utaznak talán ők is.

— Mondtam már, hogy az nem lehet.
Bizonyosan tévedsz. Nincs szárnyuk, hogy
juthattak volna ide, ahova mi?
— De én is láttam, hogy ők, bizonyítá

Pipike. Hiszen jól ismerjük őket, a házuk
eresze alatt nőttünk fel.
— No hát hadd lássam! szolt a fecske-
mama.

GYORS UTAZÁS.

*BE van fogva, jelentem alásan!
Hová menjünk az új ekvipázsban?*

S Szól Ilonka

Kisasszonyka:

*»Megyünk szógám, Budapestre,
Ottan legyünk még az este!«*

*Gyi te fakó, gyi te sárga!...hóha!
Csak fél lovat fogtam a hintóba.*

De hát fürge

Mint az ürge.

*Csak azt mondom: gyi no hát!
S már meglátjuk ős Budát.*

De az ablaknál már nem volt senki. És
később sem lehetett többé ott azt a csa-
ládót látni, abból az egyszerű okból, mert
még délben tovább utazott.

A fecske sereg még vagy három napig
azon a tájon időzött, mert kellemes enyhe
napok jártak. A fiatalok váltig mondo-
gatták, hogy kár is tovább fáradni. De

elhallgattak ám, mikor egy este hirtelen sivitani kezdett a hideg északi szél. Az öregek azonnal megadták a jelt s az egész fecske-sereg újra fölkerekedett és tovább röpiült dél felé.

Nem sokára igen nagy hegységhez értek, mely fölött át kellett szállniok. A jégcsucok közelében nagy volt a hideg és Pipike meg a testvérei majd hogy sirva nem fakadtak.

— Ó, hiszen itt rosszabb mint régi hazánkban! Hidegebb ott sem lehet. Egészen megdermedünk!

— Csak türelem, gyerekek! biztatta őket a fecske-mama. Nem sokára eljutunk már a tengerhez, ott mindjárt melegebb lesz.

A nagy hegységen túl csakugyan nem sokára eljutottak a tenger partjára és lebecsátkoztak, hogy pihenjenek. Csipike mindjárt ivott is a tenger vizéből.

— Juj de rossz! kiáltá össze rázkodva.

— Oktondi! szólt a fecske-mama. A tenger vize nem inni való.

— Hát akkor mire jó?

— Hogy a halaknak legyen miben uszkálni.

Csak rövid pihenést tartottak s még hajnal előtt fölkerekedett a sereg, hogy a tengert átröpiülje. A gondos fecske-mama folyvást intette fiait, hogy most jól össze szedjék erejüket, mert ha itt lebuknak, végök van, vízbe fulnak.

Bizony ráfért a biztatás mindnyájokra, mert nehéz órák következtek. Erős északi szél fujt rájuk hátulról oly hatalmasan, hogy többször ki is sodorta őket a jó irányból és egyes csapatok nem is tudtak többé vissza verődni a fő-sereghez, mely így mindinkább fogyott. Még nagyobb lett a baj, mikor csakhamar sűrű ködbe jutottak, úgy hogy alig tudták, merre haladnak s egymást is alig látták.

— Maradjatok szorosán mellettem! szólt a gondos fecske-mama.

Engedelmeskedtek is a szepegő fiatalok. Szerencsésükre. Mert nem sokára valami vörhenyes fényt pillantottak meg s örvendezni kezdtek.

— Ott bizonyosan száraz-föld van, arra felé röpiüljünk! mondták.

— Jaj, világért sem! inté őket a fecske-mama. Az világító torony. A tenger egy kopár sziklájára van építve s ha neki mentek, belé ütődtek és megbénulva buktok a hullámokba.

Ijedezve kerültek el a veszedelmes helyet. A köd lassanként eloszlott, a nap ki-sütött.

— Ó, hát a többiek hová lettek? kérde Pipike bámulva.

Mert már alig huszan-harminczan voltak együtt. A szélben, ködben szét szóródott a nagy sereg.

Még azonban nem volt vége a bajnak. A szél megfordult s most még dél felől. Afrika sivatagairól olyan forró, tikkasztó szél fujt szembe, hogy már-már alig lihegték és egyre bágyadtan mozgatták a szárnyaikat.

— Köszönöm szépen, ha ilyen az a dél-vidéki levegő! sohajtá Csipike. Én már alig birom fenn tartani magamat.

A többiek sem voltak jobb állapotban és bizony veszedelem fenyegette a kis csapatot, hogy kimerülten lebukik a tengerbe. De ekkor egy öreg fecske örvendezve kiáltott fel:

— Ne busuljatok, gyerekek! Kedvez a szerencse, hajót látok.

Nagy hajó lett láthatóvá, még pedig abba az irányba haladt, amerre fecskéink is igyekeztek. Pipike és testvérei ugyancsak megbámulták a vizen uszó nagy alkotmányt, melynek füstölgő kéménye és magas árboczaik voltak. Néhány perc múlva az egész fecske-csapat letelepedett a hajó árboczaira, vitorla-rudjaira és a köteleire.

A hajó népe nem bántotta a váratlan vendégeket s a fáradt fecskék nyugodtan pihenhettek. Sokáig nem is törődtek a fedélzeten lenn járó-keelő emberekkel. Hát egyszerre így szólt Pipike:

— Mama, nézd! Az a nyájas ur és felesége meg a fia megint csak ott vannak, ahol mi!

Most már a fecske-mama sem tagadhatta, mert csakugyan ott sétálgattak a földéletzen.

— Furcsa, furcsa, nem értem, mondá. Nincs szárnyuk, mégis eljutottak ideig. Pedig már nem vagyunk messze a meleg Egyiptomtól. No, oda mégsem fognak eljutni.

A kis fiu morzsát szórt a fecskéknek de ezek csak az orrukat fintorgatták.

— Nem vagyunk mi verebek, hogy efféle silány morzsalékot megegyünk! Nekünk pecsenye köll, jó kövér bogárka. Most még inkább böjtölünk, de majd lakomázunk, ha helybe értünk.

Néhány órai pihenés után a fecske-csapat fölrebbent és odább szállt. Alig pár perc múlva már látni sem lehetett a légi utasokat. Pihent erővel szél-sebesen röptek és estére szerencsésen el is jutottak a száraz-földre, a Nilus termékeny meleg völgyébe. Kimerülten, de örvendezve nyugodtak az első napon a roppant ut fáradalmaitól, de aztán vigan lakomáztak, mert mindenféle kövér légy és bogár nagy bőségben kínálkozott itt számukra.

Pipike, Csipike és Tipike váltig bámultak, mennyire másféle itt minden: a házak, emberek, állatok, madarak; csak a gólyával találkoztak magyarországi ismerőseik közül. De mégis . . . más valakivel is.

Egy napon, amint a Nilus partján a kövér nagy szunyogokra vadásztak, Csipike megszólal:

— Nézd, mama! Már megint! Itt van a nyájas ur és a családja, akiknek a házuk eresze alatt ott messze északon fészkelünk.

— Csakugyan! Csodálatos! Szárnyuk sincs, mégis el tudtak jutni oda, ahová mi. Ugy látszik ők is itt akarnak telelni. Nagy mesterek azok az emberek!

S a fecske-család és a nyájas ur családja valóban egymás közelében élvezték a déli éghajlat verőfényes napmelegét, mi alatt messzi európai honukban a zuzmarás Tél apó uralkodott.

De bár milyen szép és jó volt ott, végre mégis vágyódtak vissza.

— Talán már tavaszodik a mi szép magyar hazánkban. Ideje, hogy haza térjünk. Mégis csak legjobb otthon.

S mikor a tél elmúlt, a fecskék is, a nyájas ur és családja is újra megtették a nagy utat, most már vissza felé és szerencsésen haza tértek régi házukba, régi fészkekbe.

BETŰ-REJTVÉNYEK.

K 1 tüz

'Sz 'Sz r cz

h'
q I s

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az új Kóczos Peti.”

Pompás színes képes-könyv, Kozma Andor verseivel.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 10-dik számában közölt találós mese megfejtése:

Az árnyék.

Helyesen fejtették meg: Micsinay István, Bogdándy Jenő, Lenck Emil, Berényi Irmus, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Kis Károly, Wolf Elza, Spiegel Etelka, Angermayer Béla.

Spitzer Jolán és Fánika, Joó Istvánka, Kaiser Annika, legifj. Folly József, Moesz Ilonka, Heszke Irmus, Mérey Ágosta, ifj. Kőrösi Károly, Ónody László, Sier Friczike, Kulín Margit és Viktor, Hűvös Róbert, Mészáros Jolánka és Matildka, Kerpely Jenő, Weinberger Elza, Magay Bertuska, Koronthály Zoltán, Masjon Márta és Vilike, Záborszky Mariska és Dezső, Szalkai Bandi, Jalsoviczky Irénke, Goldmann Pál, Fleischmann testvérek, ifj. Muraközy Károly, Nékám István, Weisz Béla, Preisach Frida, Ábrahám Adrienne, Hajnik Ilonka és Imre, Juhász Marianna, Basch Bözsike, Bohrandt Lajos, Silberberg Olga, Kazy Livia, Kovács Irén, Esterházy László, Wagner Eveline, Engel Bandi, Krajcsovicz Ottó és Sándor, Lőrinczy Mariska, Herzfeld Ella, Hollaky Feri, Armuth Erzi, Glückseel Irénke és Rajnárdka, Horváth Margitka (vonalozd meg a papiroost, amíg nem tudsz egyenes sort vetni. *F. b.*), Bogyay Ernő, Benkő Jenő, Rétay Vilma és Miczi, Badics Gizi, Pósch Boriska, Marczali Bözse és Póli, Kossaczky Gyula, Rombay Iona, Zimmermann Nelli, Szilágyi Erzsike, Virághalmi Juliska, Cselkó Lenke és Margit, Groedel Lajos, Dukesz Anna és István, Piller Géza, Horváth Trézsike, Bencsik Mariska, Bachrach Mátyás, Virág Róza és Julesa, Benedek Dávid, Neumann Lajos, Grubits Mariska, Przybilla Jenő, Kresz Károly, Nemes Irén és Ödön, Kövér Miczike, Veress Gizike, Dobrovits Margit, Ungár Bandi, Leveleki Laczi, Vatay Miczi, Graner Stefi és Márta, Nagy Lenke és Ernő, Pfeifer testvérek, Kiss Pál, Vadas Zoltán.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Spitzer Jolán és Fánika*, *Morra-Szent-Jánosban*, kiknek a jutalom-könyvet (*Regék és mesék*, írta *Vilma néni*, két színes képtáblával és szöveg-képekkel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Nékám István, Preisach Frida, Kovalóczy Rudi, Weisz Béla, Esterházy László, Pósch Boriska, Szent-Ivány Carla, Badics Gizi, Rétay Vilma és Miczi, Benkő Jenő, Stépán Erzsike és Marcsa, Bogyay Ernő, Neumann Lajos (részben), Kresz Károly, Heim Etelka és Irma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Zimmermann Nelli. A pálya-művet most már nem csak hogy beküldheted, hanem legfőbb ideje is utnak indítanod, mert a határ-idő néhány nap múlva lejár. — **Kresz Károly.** Magán levelek írására igazán nincs érkezésem. Mind a két kérdésre az a válaszom: igenis, lehet. — **Ányos Miklós.** Bizony, szívesen meghallgatnám egyes czimbalmozásokat, melyről már mások is beszéltek nekem. Tán a télen, ha egyszer megint felétek visz a

kedvező szerencse. Majd meglátom, eltalálok-e az én nótámat. Annyit megsughatok, hogy a régiék közül való. Itt a Banda Marci harmadszorra kitalálta. — **Abrudbányáról** egy szeles kis olvasóm beküldötte a megfejtést, de a nevét kifejejtette alóla. Jelentkezzék mentől előbb, hogy a sorsolásban részt vehessen. — **Esterházy László.** Tekintve hogy csak félév óta tanultad meg az írás mesteriségét: bizvást mondhatom, hogy igen kielégítő. Tudom, nem fog szorgalmadon mulni, hogy idővel széppnek is mondhasam. — **Basch Bözsike.** Képes rejtvényed csinosan van megrajzolva, de kitalálni nagyon is könnyű. A te műved? A kiket kérdezel, hála az égnek mind egyszálíg friss egészséggel örvendeznek s szeretnének már látni. Reméljük, a tél ismét közibénk hoz. — **T. L. Levél megy.** — **Oszvay Kálmán.** Kései ibolya-bokré-tácskád kettős örömmre szolgált, mert abból a te jó kívánságod is illatozott felém. — **Engel Bandi.** Az utólagos küldés nem baj, de igenis az a te hanyag írásod. Ha nem tudsz egyenes sort vetni, vonalozd meg a papiroost. — **Kövér Miczike.** Sikerült. Már most a közlésnek misem állja útját. Csak sort vár. — **Cselkó Lenke és Margit.** Meg is esnék, hogy hirtül menjetek el kapum előtt! — **Neumann Lajos.** Azok közé a rejtvények közé tartozik, melyeket minden új olvasóm be szokott küldeni. — **Vancsó Anna.** Csakugyan; egész kis állat-sereglet. Bár cikkekcskéd külön jellemző vonásokat nem közöl ez állatkák világából: de oly kedvesen van elmondva, hogy örömet közlöm. — **B. L.** A régi érzelmekkel fogadom most is. — *Több levélről a jövő számban.*

A „Kis Lap“ híveihez!

A FOLYÓ évnegyed vége közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.